

Arrest

nr. 248 223 van 27 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 22 november 2018 en heeft er zich vluchteling verklaard op 14 december 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 juli 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker op 14 augustus 2019 gehoord.

1.3. Op 2 juni 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Puerto Ordaz in de staat Bolivar. In 2013 begon u de studie voor industrieel ingenieur aan de universiteit. In juni of juli 2018 maakte u uw studies af. In februari of maart 2019 gingen uw ouders uw diploma afhalen.

Sinds 2013 werden er regelmatig studentenprotesten georganiseerd. U nam vaak deel aan deze protesten. U droeg dan pamfletten en riep slogans. In deze periode verwijderde u uw social-media-accounts uit angst voor represailles van de autoriteiten.

In augustus 2018 begon u een stage bij het bedrijf V. Op 18 september 2018 werd een betoging georganiseerd tegen het beleid van de overheid om het loon van alle werknemers gelijk te trekken. U nam de rol op u om de studenten op te roepen en samen met de werknemers te betogen. U werd geïnterviewd door een journalist. De volgende dag verscheen er een artikel in een krant waar u te zien was op de foto. U werd nergens vermeld in het artikel. U kreeg vervolgens een telefoontje waarin u werd bedreigd vanwege uw deelname aan het protest. De tweede maal dat dit nummer belde nam u niet op. U kreeg nog een derde telefoontje, ditmaal van een ander nummer. Opnieuw werd u bedreigd. De volgende dag werd u op straat tegengehouden door twee mannen op een moto. Zij sloegen u en dreigden ermee u te vermoorden indien u niet zou stoppen met uw politieke activiteiten. U bent dit incident gaan aangeven bij het parket. De procureur raadde u vervolgens aan het land te verlaten.

Op 28 september 2018 werd er opnieuw een protest georganiseerd. Opnieuw voerde u de studenten aan. U sprak de mensen die aanwezig waren toe met een microfoon. De dag erna verscheen u opnieuw op een foto in de krant.

Op 1 oktober 2018 vond om half acht 's morgens een derde betoging plaats waar u aan wilde deelnemen als leider van de studenten. U was reeds op weg naar de plaats waar deze zou plaatsvinden. Kort voor de betoging zou starten werd u opgebeld door uw moeder met de melding dat de autoriteiten thuis waren langsgesproken om u te zoeken. Uw moeder bracht u vervolgens naar een huis op het platteland.

Diezelfde dag werden er zeven bazen van vakbonden en de voorzitter van een professorenvereniging gearresteerd. Zij stonden, samen met u, op een zwarte lijst van tien personen. Een tiende persoon kon net als u op tijd ontkomen.

Op 19 november 2018 vertrok u met het vliegtuig uit Venezuela. Op 22 november 2018 kwam u in België aan. Op 14 december 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, uw identiteitskaart, twee klachten bij het openbaar ministerie, een brief van het college van advocaten van Bolivar, een brief van een advocaat, een brief van de voorzitter van de studentenvereniging MEPCU, een folder van de Movimiento Libertador, media-artikels, een krant, foto's en een usb-stick met video's neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat de autoriteiten u zien als de leider van de studenten in het kader van de anti-regimeprotesten (CGVS, p. 13 en 14). U was betrokken bij de organisatie van verschillende protesten. Door de studenten en de werknemers te verenigen deed u iets dat, naar eigen zeggen, nooit eerder was gerealiseerd (CGVS, p. 21). De hele stad werd lamgelegd als gevolg van deze protesten (CGVS, p. 21). U staat op een zwarte lijst samen met vakbondsleiders, een voorzitter van een professorenvereniging en een ambtenaar (CGVS, p. 18 & 19). Dezelfde dag dat de autoriteiten u thuis zochten werden de vakbondsleiders en de voorzitter van de professorenvereniging opgepakt (CGVS, p. 18 en 19).

Er dient echter te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw aangenomen politieke profiel als leider van anti-regimeprotesten niet geloofwaardig zijn.

Allereerst dient opgemerkt te worden dat er geen overtuigend bewijsmateriaal voorhanden is in uw dossier waaruit blijkt dat u een gekend politiek leider bent. Het enige dat u neerlegt zijn enkele kopieën van online krantenartikels en een originele krant waarop u afgebeeld staat. Echter, uw naam wordt in geen van deze artikels vermeld (CGVS, p. 14). Evenmin wordt een studentenleider vermeld, of de vereniging van studenten met werknemers – uw politieke verwezenlijking die u uw problemen zou hebben opgeleverd. De vaststelling dat u op de foto van een krantenartikel bent beland maakt uw profiel als gekend politiek leider niet aannemelijk. Wanneer u wordt gevraagd om te verklaren waarom uw naam nergens vermeld staat in de door u neergelegde artikels - indien u daadwerkelijk een van de protestleiders was en het gezicht van de studentenoppositie en er mee voor zorgde dat de stad werd platgelegd - antwoordt u: “ok, wel ik denk dat ik verdwenen was voordat het allemaal aan het licht kwam” (CGVS, p. 22). Dit is niet overtuigend. Niet alleen wordt u niet vermeld bij naam in een van die artikels, evenmin wordt er iets gezegd over een studentenleider of iemand die de studenten verenigde met de werknemers.

Ook op sociale media bent u niet politiek actief of actief geweest (CGVS, p. 20). U heeft in 2017 zelfs uw Facebookaccount stopgezet uit angst voor de autoriteiten (CGVS, p. 20). U had ook geen Instagram-account (CGVS, p. 20). Pas sinds uw aankomst in België bent u terug actief op sociale media (CGVS, p. 20). Echter, na een uitgebreide analyse van uw accounts op sociale media blijkt er geen sprake te zijn van enig politiek activisme (zie administratief dossier). Indien u daadwerkelijk een gezocht politiek leider zou zijn in uw land kan verwacht worden dat u bewijzen neerlegt van uw zichtbare politieke profiel.

U legt voorts nog foto's en een kort videofragment neer waaruit blijkt dat u aanwezig was op twee kleinschalige protestacties. U nam ook even kort het woord op een van deze acties. Echter, hieruit blijkt geenszins dat u een protestleider was van de studenten. In het korte videofragmentje, en voor zover dit daadwerkelijk te verstaan is, zegt u niets over het verenigen van de studenten of van de studenten met de werknemers, zoals u beweert tijdens uw persoonlijke onderhoud (CGVS, p. 25). Bovendien zijn dit geen publiekelijk toegankelijke bewijzen. Gevraagd of u nog andere bewijsstukken kan neerleggen om uw profiel te staven haalt u louter aan dat u nog foto's van andere protesten heeft maar dat u daar zelf niet op staat (CGVS, p. 20).

Dat u gezocht zou worden door de autoriteiten omdat u een gekend politiek leider zou zijn geweest maar hier geen bewijzen over kan neerleggen doet ernstig twifelen aan uw aangenomen politieke profiel.

Ook uw verklaringen over uw rol bij het organiseren van de protestacties zijn niet overtuigend. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u de initiatiefnemer was van de protestactie van 18 september 2018 – de protestactie waarover u een kopie van een online artikel neerlegt (vragenlijst CGVS, vraag 3.5 ; document 3). Op het CGVS verklaart u hierover dat de werknemers een protestactie hadden opgezet en naar de centrale zetel trokken (CGVS, p. 12). U ging daar ook naartoe en had een pamflet waarmee u de studenten opriep (CGVS, p. 12). Echter, op het spandoek die u vastheeft op de foto staan louter algemene leuzen over overleven en tegen de dictatuur. U zegt verder dat jullie daar hebben geprotesteerd tegen de schaarste aan medicijnen en voeding en schaarste in het algemeen (CGVS, p. 12). Echter, volgens het door u neergelegde artikel over die protestactie blijkt dat deze specifiek ging over de onwetendheid van de mensen over de loontafels die gebruikt worden door de overheid. Dat u zegt de initiatiefnemer te zijn geweest van deze actie maar louter een spandoek draagt met algemene leuzen die niets met de specifieke actie te maken hebben doet verder twifelen aan uw rol in deze actie. U wordt gevraagd uit te leggen waarom u op deze specifieke protestactie, die u mee zou hebben opgezet, een dergelijke algemene spandoek draagt – die niets te maken heeft met de protestactie op zich, noch met uw beweerdde doel om de studenten en de werknemers te verenigen – maar u geeft hier geen bijkomende informatie over (CGVS, p. 17).

Gevraagd wat uw specifieke rol was bij het organiseren van deze protestactie antwoordt u op een algemene wijze dat er vijandigheid was tussen de werknemers en de studenten en dat jullie dat probeerden te elimineren en trachtten beide groepen te verenigen (CGVS, p. 12). Gevraagd wat u dan precies gedaan heeft op 18 september 2018 zegt u dat u de studenten opriep om deel te nemen aan de protesten en dat u geïnterviewd werd door de krant (CGVS, p. 12). Aangezien u hiermee niet duidelijk aangeeft wat uw specifieke rol was als protestleider in deze protestactie wordt u nogmaals gevraagd verdere uitleg te geven waarop u zegt dat u slogans riep en herhaalt dat u studenten opriep (CGVS, p. 12). U wordt dan nog enkele malen gevraagd hoe u de studenten dan precies opriep waarop u, na enkele keren naast de vraag te hebben geantwoord, zegt dat u riep naar de studenten en de werknemers op de plaats waar u stond en waar er openbaar vervoer stopte (CGVS, p. 13). Gevraagd of u nog op een andere manier betrokken was bij deze protestactie antwoordt u wederom naast de vraag en geeft u geen bijkomende informatie meer (CGVS, p. 13). Deze vage verklaringen over uw rol in deze protestactie zijn weinig overtuigend in het licht van uw bewering een gekend politiek leider te zijn.

Ook over het protest van 28 september 2018 – waar u ook media-artikels over neerlegt – zegt u op de DVZ eveneens dat u de initiatiefnemer daarvan was (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Op het CGVS zegt u hierover dat deze reeds plaatsvond en dat u eraan deelnam (CGVS, p. 15). U zegt vervolgens dat ze u de microfoon hebben gegeven en dat u de mensen heeft toegesproken (CGVS, p. 15). Echter, gevraagd of u deze protestactie georganiseerd heeft of enkel er aan deelnam, zegt u vaagweg dat u moest deelnemen omdat u gezien werd als het gezicht van de studentenoppositie en dat het zou worden beschouwd als iets negatief indien u er niet aanwezig zou zijn (CGVS, p. 19).

Bovendien blijkt uit de neergelegde media-artikels dat de secretaris-generaal van de Arbeidersvakbond van de Nationale Staalindustrie (Sidernac), Alejandro Álvarez, geïnterviewd werd door de krant. Gevraagd wie Alvarez is zegt u dat hij een lid van de vakbond is (CGVS, p. 17). U weet vreemd genoeg echter niet van welke vakbond (CGVS, p. 17). U zegt zelfs dat u de namen van de vakbonden niet kent (CGVS, p. 17). Dit zou u niet interesseren (CGVS, p. 17). Dat u betrokken zou zijn bij de organisatie van deze protestactie en verantwoordelijk zou zijn voor de vereniging tussen de studenten en de werknemers maar de namen van de vakbonden niet kent, doet verder twijfelen aan uw betrokkenheid bij deze specifieke protestacties en uw rol als “vereniger” van de studenten en de werknemers in het algemeen. Dit is des te opmerkelijker daar u krantenartikels neerlegt om uw relaas te staven waarin wel verschillende vakbonden vermeld staan.

Ook wanneer er u wordt gevraagd wie, naast u, de andere protestleiders waren tijdens die twee protestacties, blijft u vaag hierover. U zegt dat, van de studenten, enkel u aanwezig was, en dat de werknemers ook besloten deel te nemen voor de burgers maar zonder leider (CGVS, p. 22). U wordt gewezen op uw eerdere verklaringen dat u en andere mensen iets realiseerden dat nooit eerder gedaan werd en gevraagd naar namen van de mensen met wie u dit dan realiseerde maar u geeft geen antwoord op de vraag. U wordt nogmaals gevraagd naar de namen van deze mensen maar u geeft aan deze niet te kennen (CGVS, p. 22). Het is opvallend dat u niets concreet kan zeggen over de andere personen die deze protestacties hebben opgezet, zeker gezien uw bewering dat jullie iets realiseerden dat nooit eerder werd gedaan en de hele stad hierdoor zou hebben stilgelegen.

Met uw verklaringen over uw rol in beide protestacties kan u bezwaarlijk aannemelijk maken dat u gezien werd als de leider van de studenten in uw stad.

U wordt vervolgens nog erop gewezen dat uit uw verklaringen blijkt dat u slechts meeliep in protestacties en slogans riep en u wordt gevraagd uit leggen waarom de autoriteiten u als een politiek leider zouden zien. U zegt hierop dat voordien enkel de werknemers protesteerden en omdat de autoriteiten in u plots een jongeman zagen protesteren, identificeerden ze u meteen als leider (CGVS, p. 17). Echter, gezien uit uw verklaringen blijkt dat studenten reeds sinds 2013 de straat op komen, houdt dit weinig steek (CGVS, p. 10 en 11). U wordt er dan op gewezen dat u nergens met naam vermeld staat en dat het dan moeilijk is om als leider gezien te worden – zowel voor de autoriteiten als voor de studenten zelf – waarop u zegt dat uw naam links op uw t-shirt geschreven stond (CGVS, p. 18). Dergelijke verklaringen kunnen niet overtuigen.

Ook uw verklaringen over uw problemen met de autoriteiten zijn niet overtuigend.

U zegt dat u op een zwarte lijst van tien personen stond, waarvan er acht werden gearresteerd op de dag dat ze ook u wilden arresteren (CGVS, p. 18). Echter, wanneer u gevraagd wordt wie er dan precies

gearresteerd werd en wie er samen met u op de door u gekende lijst stond, kan u geen concrete informatie geven (CGVS, p. 18). U kan hun namen niet geven omdat u “zich niet met hen identificeert” (CGVS, p. 18). U zegt verder dat er een persoon van de lijst tijdig wist te ontkomen aan de autoriteiten (CGVS, p. 18). Ook van die persoon kent u de naam niet en kan u slechts zeggen dat het een ambtenaar was (CGVS, p. 18). Dat u zegt dat u op een lijst van politieke dissidenten stond en dat u weet dat zij allen, op een persoon na, op 1 oktober 2018 – de dag dat u thuis gezocht werd – werden gearresteerd maar van geen van die personen de naam kan geven, doet ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Over de keer wanneer de autoriteiten u thuis kwamen zoeken legt u inconsistente verklaringen af. Zo zegt u dat ze slechts één keer bij u thuis zijn geweest (CGVS, p. 7). Eerst zegt u namelijk dat dit drie weken na uw vertrek gebeurde (CGVS, p. 6). Echter, wanneer u later gevraagd wordt of dit daadwerkelijk drie weken na uw vertrek gebeurde zegt u van niet (CGVS, p. 7). Gevraagd of u op dat moment al uit Venezuela was vertrokken zegt u van wel (CGVS, p. 7). Gevraagd hoelang na uw vertrek ze u thuis kwamen zoeken zegt u dat het een maand erna was (CGVS, p. 7). Maar meteen daarna zegt u dan weer dat ze langskwamen op 1 oktober 2018, dus anderhalve maand voor uw vertrek (CGVS, p. 7). Dergelijke inconsistente verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Ook kan er ernstig getwijfeld worden aan uw verklaarde vrees voor de autoriteiten door de vaststelling dat u het land legaal met uw paspoort heeft verlaten (verklaring DVZ, punt 31 ; document 1). Dat u anderhalve maand onderduikt op het platteland omdat de autoriteiten u kwamen arresteren thuis, op de dag dat nog acht andere mensen van een zwarte lijst van bekende politieke dissidenten, waarop u eveneens stond, werden gearresteerd, maar vervolgens besluit om legaal het land te verlaten is zeer twijfelachtig. Wanneer u gevraagd wordt een verklaring hiervoor te bieden zegt u dat u niet de eerste was die gevlucht is en dat uw moeder zich eerst heeft geïnformeerd over de aanwezigheid van de SEBIN (Venezolaanse veiligheidsdienst) op de luchthaven van Puerto Ordaz (CGVS, p. 23). Ook in de luchthaven van Valencia zou de SEBIN niet aanwezig zijn. De SEBIN zou volgens u enkel aanwezig zijn op de luchthaven van Caracas (CGVS, p. 23). Uw moeder zou deze informatie hebben van de “voorzitter van advocaten” (CGVS, p. 23). Dat personen die gezocht worden door de Venezolaanse veiligheidsdienst via alle luchthavens zonder problemen legaal het land kunnen verlaten, behalve via de luchthaven van Caracas, houdt geen steek.

U zegt vervolgens dat u wel apart werd gehouden door de autoriteiten aan de luchthaven van Valencia en dat de officier uw handbagage onderzocht (CGVS, p. 23). Daarin zou alle bewijsmateriaal zitten, zoals de krantartikels die u neerlegt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. De officier zei u vervolgens de map met het bewijsmateriaal in uw broek te verstoppen (CGVS, p. 23 en 24). Dat u als gezochte politieke dissident besloot legaal het land te verlaten met alle bewijsmateriaal tegen u in uw handbagage houdt nog minder steek en ondermijnt uw verklaarde vrees voor de Venezolaanse autoriteiten.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u het door u geschetste politieke profiel van protestleider en de problemen die u daardoor zou hebben gekend, geenszins aannemelijk heeft gemaakt.

Wat betreft uw verklaring dat u regelmatig meeliep met betogingen sinds 2013 (CGVS, p. 10 en 11), dient te worden opgemerkt dat in bovenstaande reeds werd vastgesteld dat uw verklaringen aangaande uw politiek activisme niet geloofwaardig zijn. U legt tevens geen enkel bewijs neer van uw politieke activiteiten van 2013 tot september 2018. Hoe dan ook kan u met de loutere bewering te hebben meegelopen met betogingen sinds 2013 een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade niet aantonen. U was niet persoonlijk betrokken bij het opzetten van een van die protesten (CGVS, p. 11). U beweert wel voedsel, water en gasmaskers te hebben meegenomen naar een betoging. Voorts bleef uw rol beperkt tot meelopen (CGVS, p. 11 en 12). U was geen lid van een studentenbeweging (CGVS, p. 20).

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, *Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report* van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, *Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight* van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI

Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

U verklaart bovendien geen problemen te hebben gehad met de autoriteiten vòòr de protestactie van 18 september 2018 (CGVS, p. 12). U werd een keer achtervolgd tijdens een protest in 2017 maar u kon ontkomen en aangezien u een masker op had en niet gekend was in die buurt konden ze niet weten wie u was (CGVS, p. 21). De problemen met de autoriteiten in 2018 die u aanhaalt zijn voorts niet geloofwaardig. U kan niet aannemelijk maken dat u reeds voor uw vertrek onder de negatieve aandacht kwam van de Venezolaanse autoriteiten als gevolg van uw beweerde deelname aan betogingen in uw land. Evenmin kan u aantonen dat u bij terugkeer naar Venezuela gevisieerd zou worden door de autoriteiten. Het loutere feit dat u afgebeeld staat in een lokale krant betekent geenszins dat u bij terugkeer zou worden gevisieerd door de Venezolaanse autoriteiten, temeer daar u niet kon aantonen in die periode zelf reeds problemen te hebben gekend met de autoriteiten hierdoor. Gezien nergens uit uw dossier of uw online profiel blijkt dat u sindsdien nog betrokken bent geweest bij politieke activiteiten, en gezien uw ongeloofwaardige verklaringen aangaande uw problemen met de autoriteiten, kan u op basis van een loutere foto in een krant uit 2018 niet aantonen dat u reeds bij de autoriteiten gekend staat als politiek activist en gevisieerd zal worden bij terugkeer naar Venezuela.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deelname aan demonstraties niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw deelname aan protestacties.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat

een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03,

T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit dit alles dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande elementen. Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die hier niet onmiddellijk ter discussie staan. Wat betreft de brieven van uw advocaten – de collega's van uw moeder – de klachten bij het openbaar ministerie en de brief van de studentenvereniging MEPCU dient gezegd dat deze op zich de geloofwaardigheid van uw problemen met de autoriteiten of uw voorgehouden politieke profiel

niet kunnen herstellen (CGVS, p. 15). Documenten dienen immers louter ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval is. Het foldertje van de Movimiento Libertador en foto's van betogingen kunnen op zich vanzelfsprekend evenmin de geloofwaardigheid van uw profiel als gekend politiek leider staven. Wat betreft de foto's waar u op staat met rode plekken op uw bovenlichaam dient gezegd dat ook deze weinig concreet bewijs toevoegen. Immers, aan privé-foto's kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. U legt tevens geen medische attesten neer die uiteenzetten wat er precies te zien is op de foto's en die een uitspraak doen over de eventuele oorzaak van deze rode plekken. Op basis van de foto's kan enkel geconcludeerd worden dat er rode plekken zichtbaar zijn op uw lichaam. Dit geldt bezwaarlijk als bewijs van uw problemen met de colectivo's of de Venezolaanse autoriteiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Verzoeker vraagt derhalve in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen.

In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker aan minstens voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen, waartoe hij verwijst naar diverse rapporten en krantenartikelen.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stavingstukken: de bijlage 26 van zijn broer L. F. M. J. (stuk 3), de bijlage 26 van zijn moeder F. M. M. J. (stuk 4) en een medisch rapport dat zijn slagen en verwondingen zou vaststellen (stuk 5).

2.2.2. Op 5 januari 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan het rapport “OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight” van juni 2018, de COI Focus “Venezuela: Situation Sécuritaire” van 4 april 2019, de COI Focus “Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019, het rapport “OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela” van juli 2019, het “Algemeen Ambtsbericht. Venezuela 2020” van juni 2020 en het rapport EASO “Venezuela. Country Focus” van augustus 2020 en er de weblinken van weergeeft (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de

bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet geschonden zou zijn. Deze bepaling heeft betrekking op het onderzoek van een volgend verzoek om internationale bescherming, daar waar uit het administratief dossier niet blijkt dat *in casu* een volgend verzoek om internationale bescherming voorligt. Het enig middel is, wat de aangevoerde schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker voert aan dat hij door de autoriteiten als de leider van de studenten wordt gezien in het kader van de anti-regimeprotesten die plaatsvonden in 2018. Verzoeker wijst erop dat hij betrokken was bij de organisatie van verschillende protesten. Door de studenten en de werknemers te verenigen werd de hele stad lamgelegd, iets wat volgens verzoeker nog nooit eerder was voorgekomen. Verzoeker vervolgt dat hij op een zwarte lijst staat samen met vakbondsleiders, een voorzitter van een professorenvereniging en een ambtenaar. Verzoeker stelt dat hij na zijn deelname aan protesten in 2018 driemaal telefonisch werd bedreigd en ook fysiek werd aangevallen door personen op een motor. Hij stelt te vrezen te worden gedood door het Venezolaanse regime omwille van zijn politieke activiteiten.

In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn verklaringen aangaande zijn aangenomen politieke profiel als leider van anti-regimeprotesten niet geloofwaardig zijn vermits (1) er geen overtuigend bewijsmateriaal voorhanden is waaruit kan blijken dat hij een gekend politiek leider is nu zijn naam in geen van de door hem voorgelegde krantenartikelen wordt vermeld, noch enige melding wordt gemaakt van een studentenleider of iemand die de studenten verenigde met de werknemers, (2) uit verzoekers sociale media niet blijkt dat hij politiek actief is of politiek actief is geweest, (3) uit de door verzoeker voorgelegde foto's en videofragment blijkt dat hij aanwezig was op twee kleinschalige protestacties en hij kort het woord nam op één van deze acties, doch hij hierbij niets zegt over het verenigen van de studenten of van de studenten met de werknemers en bovendien moet worden opgemerkt dat dit geen publiekelijk toegankelijke bewijzen zijn, (4) verzoekers verklaringen over zijn rol bij het organiseren van de protestacties niet overtuigen nu hij hieromtrent inconsistente verklaringen aflegt, de door hem voorgelegde documenten elkaar tegenspreken en hij geen verklaring kan bijbrengen waarom hij op een specifieke protestactie een algemeen spandoek zou dragen, (5) verzoeker zeer vage verklaringen aflegt over zijn specifieke rol tijdens deze protestacties, (6) verzoeker ook over de protestactie van 28 september 2018 inconsistente verklaringen aflegt over zijn rol, (7) uit de media-artikelen die verzoeker voorlegt blijkt dat de secretaris-generaal van de Arbeidersvakbond van de Nationale Staalindustrie geïnterviewd werd door de krant, maar verzoeker niet weet van welke vakbond hij is en dit terwijl hij voorhoudt betrokken te zijn geweest bij de organisatie van deze protestactie en verantwoordelijk zou zijn voor de vereniging tussen studenten en de werknemers, (8) verzoeker niets concreet kan vertellen over de andere personen die deze protestacties zouden hebben opgezet en (9) uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij slechts meeliep in protestacties en slogans riep en zijn verklaringen waarom hij door de autoriteiten als een politiek leider zou worden gezien niet kunnen overtuigen; (ii) verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn problemen met de autoriteiten evenmin kunnen overtuigen aangezien (1) verzoeker geen informatie kan geven over wie er precies gearresteerd werd en wie er samen met hem op de door verzoeker gekende "zwarte lijst" stond, (2) verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over wanneer de autoriteiten bij hem thuis kwamen om hem te zoeken en (3) de vaststelling dat verzoeker legaal met zijn eigen paspoort het land heeft kunnen verlaten verder afbreuk doet aan zijn voorgehouden vrees voor de autoriteiten en zijn verklaring als zouden personen die gezocht worden door de Venezolaanse veiligheidsdiensten in alle luchthavens, behalve die van Caracas, zonder problemen legaal het land kunnen verlaten, niet aannemelijk is; (iii) wat betreft verzoekers verklaring dat hij regelmatig meeliep met betogingen sinds 2013 moet worden opgemerkt dat zijn politiek activisme niet geloofwaardig is, hij geen enkel bewijs neerlegt van zijn politieke activiteiten van 2013 tot 2018 en de loutere bewering te hebben meegelopen met betogingen sinds 2013 hoe dan ook geen gegronde vrees voor vervolging aantonen, nu verzoeker niet persoonlijk betrokken was bij het opzetten van één van die protesten en hij geen lid was van een studentenbeweging; (iv) uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard en blijkt dat de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop tracht in te drukken,

doch nergens uit de informatie blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het loutere lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Een individuele beoordeling van het verzoek om internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk. Uit verzoekers verklaringen nergens blijkt dat hij problemen heeft gehad met de autoriteiten voor de protestactie van 18 september 2018, zijn problemen met de autoriteiten in 2018 niet geloofwaardig zijn, het loutere feit dat hij afgebeeld staat in een lokale krant niet betekent dat hij bij terugkeer zou worden gevisieerd door de Venezolaanse autoriteiten, temeer hij niet kon aantonen in die periode zelf reeds problemen te hebben gekend met de autoriteiten hierdoor en hij bijgevolg niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, dan wel dat hij bij een terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van zijn deelname aan protestaties en (v) de overige documenten die verzoeker voorlegt niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen geheel in gebreke blijft.

2.3.4.3.1. De Raad stelt vast dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en de oorzaken ervan veelzijdig en complex zijn. Uit de landeninformatie volgt tevens dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Venezuela regionaal erg verschillend zijn.

Zo is er geweld dat wordt gepleegd in het kader van de repressie door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de *colectivos*. Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 50 e.v. ‘*targeted profiles*’ en p. 95-106 ‘*colectivos*’; COI Focus, p. 12-14). Daarbij worden zowel ‘*high profile*’ als ‘*low profile*’ activisten gevisieerd (EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 52). Ook tijdens en na betogingen en protesten wordt geweld gebruikt dat veeleer wordt veroorzaakt door een buitensporige reactie van de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten en het leger alsook de *colectivos* daar de oppositie niet beschikt over een gewapende arm.

De landeninformatie (zie administratief dossier, map ‘Landeninformatie’, rechtsplegingsdossier, stuk 9) bevestigt dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Algemeen Ambtsbericht “*Venezuela 2020*” van juni 2020, p. 38-39 ‘risico voor *low-level* demonstranten en opposanten’, p. 59-60; EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 52).

Uit de landeninformatie blijkt wel dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden, zodat het enkele feit dat verzoeker heeft deelgenomen aan betogingen in zijn land niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoeker mogelijk onder een bepaald profiel valt op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

2.3.4.3.2. Verzoeker slaagt er *in casu* echter niet in aannemelijk te maken dat hij persoonlijk werd geïdoleerd door de Venezolaanse autoriteiten, dan wel dat hij persoonlijk zal worden geïdoleerd bij een eventuele terugkeer naar Venezuela.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt immers op goede gronden op dat verzoeker zijn voorgehouden politieke profiel als leider van anti-regimeprotesten niet geloofwaardig weet te maken.

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht overwogen als volgt:

“Allereerst dient opgemerkt te worden dat er geen overtuigend bewijsmateriaal voorhanden is in uw dossier waaruit blijkt dat u een gekend politiek leider bent. Het enige dat u neerlegt zijn enkele kopieën van online krantenartikels en een originele krant waarop u afgebeeld staat. Echter, uw naam wordt in geen van deze artikels vermeld (CGVS, p. 14). Evenmin wordt een studentenleider vermeld, of de vereniging van studenten met werknemers – uw politieke verwezenlijking die u uw problemen zou hebben opgeleverd. De vaststelling dat u op de foto van een krantenartikel bent beland maakt uw profiel als gekend politiek leider niet aannemelijk. Wanneer u wordt gevraagd om te verklaren waarom uw naam nergens vermeld staat in de door u neergelegde artikels - indien u daadwerkelijk een van de protestleiders was en het gezicht van de studentenoppositie en er mee voor zorgde dat de stad werd platgelegd - antwoordt u: “ok, wel ik denk dat ik verdwenen was voordat het allemaal aan het licht kwam” (CGVS, p. 22). Dit is niet overtuigend. Niet alleen wordt u niet vermeld bij naam in een van die artikels, evenmin wordt er iets gezegd over een studentenleider of iemand die de studenten verenigde met de werknemers.”

Verzoeker hekelt de redenering van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij benadrukt dat hij zich niet alleen openlijk tegen het bestaande regime uitte waardoor iedereen in de wijk op de hoogte was van zijn standpunten, maar dat hij ook geïnterviewd en gefotografeerd werd en met zijn foto in de krant kwam. Verzoeker meent dan ook dat hij door de mensen en de autoriteiten beschouwd werd als een politiek leider, waarbij het niet van belang is of zijn naam al dan niet vernoemd wordt in het krantenartikel. De Raad merkt op dat verzoeker zich met de argumentatie in het verzoekschrift in wezen beperkt tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in zijn vluchtmotieven, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er dan ook niet in slaagt voormelde motivering in een ander daglicht te plaatsen. Verder dient erop gewezen dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven.

Verder kan worden vastgesteld dat verzoeker op de sociale media niet politiek actief is of politiek actief is geweest (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 20). Verzoeker verklaart in dit verband dat hij in 2017 zijn Facebookprofiel heeft stopgezet uit angst voor de autoriteiten en dat hij geen Instagram-account heeft gehad. Pas na zijn aankomst in België is verzoeker opnieuw actief op sociale media (*ibid.*). Na een uitgebreid onderzoek van verzoekers sociale media (administratief dossier, map ‘Landeninformatie’, stuk 13) blijkt echter dat er nooit sprake was van enig politiek activisme op zijn accounts op sociale media. In tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift

betoogt, kan aldus geenszins worden aangenomen dat verzoeker politiek actief was op sociale media. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt dan ook terecht op dat, zo verzoeker daadwerkelijk een gezocht politiek leider was in zijn land, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij bewijzen neerlegt van zijn zichtbaar politiek profiel. Door verder in het verzoekschrift te verwijzen naar en te volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden politiek profiel brengt verzoeker opnieuw geen valabel argument bij om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen in dit verband te verklaren of te weerleggen.

Met de argumentatie dat de commissaris-generaal "*spijkers op laag water*" zoekt om zijn relaas in twijfel te trekken en bijgevolg het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zonder evenwel enig concreet argument aan te brengen waarom de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen niet correct zouden zijn, vermag verzoeker bovendien geen afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing waar staat te lezen als volgt:

"U legt voorts nog foto's en een kort videofragment neer waaruit blijkt dat u aanwezig was op twee kleinschalige protestacties. U nam ook even kort het woord op een van deze acties. Echter, hieruit blijkt geenszins dat u een protestleider was van de studenten. In het korte videofragmentje, en voor zover dit daadwerkelijk te verstaan is, zegt u niets over het verenigen van de studenten of van de studenten met de werknemers, zoals u beweert tijdens uw persoonlijke onderhoud (CGVS, p. 25). Bovendien zijn dit geen publiekelijk toegankelijke bewijzen. Gevraagd of u nog andere bewijsstukken kan neerleggen om uw profiel te staven haalt u louter aan dat u nog foto's van andere protesten heeft maar dat u daar zelf niet op staat (CGVS, p. 20)."

Verder considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog op goede gronden als volgt:

"Ook uw verklaringen over uw rol bij het organiseren van de protestacties zijn niet overtuigend. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u de initiatiefnemer was van de protestactie van 18 september 2018 – de protestactie waarover u een kopie van een online artikel neerlegt (vragenlijst CGVS, vraag 3.5 ; document 3). Op het CGVS verklaart u hierover dat de werknemers een protestactie hadden opgezet en naar de centrale zetel trokken (CGVS, p. 12). U ging daar ook naartoe en had een pamflet waarmee u de studenten opriep (CGVS, p. 12). Echter, op het spandoek die u vastheeft op de foto staan louter algemene leuzen over overleven en tegen de dictatuur. U zegt verder dat jullie daar hebben geprotesteerd tegen de schaarste aan medicijnen en voeding en schaarste in het algemeen (CGVS, p. 12). Echter, volgens het door u neergelegde artikel over die protestactie blijkt dat deze specifiek ging over de onwetendheid van de mensen over de loontafels die gebruikt worden door de overheid. Dat u zegt de initiatiefnemer te zijn geweest van deze actie maar louter een spandoek draagt met algemene leuzen die niets met de specifieke actie te maken hebben doet verder twifelen aan uw rol in deze actie. U wordt gevraagd uit te leggen waarom u op deze specifieke protestactie, die u mee zou hebben opgezet, een dergelijke algemene spandoek draagt – die niets te maken heeft met de protestactie op zich, noch met uw beweerde doel om de studenten en de werknemers te verenigen – maar u geeft hier geen bijkomende informatie over (CGVS, p. 17)."

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij wel degelijk een van de initiatiefnemers was van de protestactie. Hij benadrukt dat hij op de spandoeken algemene boodschappen heeft geschreven omdat hij iedereen wilde betrekken bij de protesten. Hij verduidelijkt voorts dat het protest ging over alle verzuchtingen van de mensen: zij riepen op voor veiligheid, beschikbaar stellen van medicijnen, eerlijke lonen, etc.. Hij hekelt dan ook dat de commissaris-generaal in dit verband volledig naast de kwestie argumenteert en enkel focust op wat er op de spandoeken stond, terwijl hij openlijk en herhaaldelijk kritiek uitte tegen het regime. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker zich wat zijn rol betreft beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad benadrukt in dit verband dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de vastgestelde inconsistentie in zijn verklaringen te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherentie te vergoelijken. Er dient immers op gewezen dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins aangeeft een initiatiefnemer te zijn geweest voor de protestactie, doch wel dat deze actie werd opgezet door de werknemers en hij hier ook naartoe ging (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 12). Verder bedient verzoeker zich van blote, *post factum*-verklaringen aangaande de redenen waarom hij een algemeen spandoek draagt die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om

zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermog afbreuk te doen aan de voormelde pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing.

Verzoeker vervolgt dat hij de werknemers en studenten trachtte te verenigen, hen opriep om mee te protesteren tegen het bestaande regime en de ongelijkheid en onveiligheid die er heersten. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker ook met deze argumentatie er niet in slaagt om zijn vage verklaringen over zijn precieze rol in de protestactie van 18 september 2018 te verklaren of te herstellen. Er dient immers vastgesteld dat hij meermaals wordt bevroegd om aan te duiden welke acties hij precies ondernam tijdens het protest, op welke manier hij precies de studenten opriep om te protesteren en op welke wijze hij hen bereikte, waarop hij evenwel slechts vage of ontwijkende antwoorden formuleerde (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 12-13). De vaststelling dat verzoeker zich over zijn rol tijdens dit protest dermate vaag uitdrukt, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn bewering een gekend politiek leider te zijn, onder meer op basis van zijn acties tijdens de protestbeweging van 18 september 2018. Zo verzoeker in het verzoekschrift zich nog afvraagt wat hij dan nog meer had moeten vertellen, dient erop gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de commissaris-generaal toekomt om het gehoor te “sturen”.

Aangaande zijn verklaringen of hij al dan niet een van de initiatiefnemers was van het protest op 28 september 2018 merkt verzoeker in het verzoekschrift op dat hij een initiatiefnemer was in de zin dat hij een uithangbord van de protesten was geworden, dat hij als een leider werd gezien doch dit niet officieel was. Hij verduidelijkt dat hij aan de protestactie heeft deelgenomen en het woord heeft genomen. De Raad wijst er echter op dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk liet verstaan dat hij een initiatiefnemer was voor de actie op 28 september 2018 (administratief dossier, ‘vragenlijst’, vraag 3.5.), daar waar hij op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart hieraan enkel te hebben deelgenomen omdat hij het gezicht was van de studentenoppositie (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 13 en 19). Een louter herhalen van één versie van de inconsistente verklaringen in het verzoekschrift en het uiten van *post factum*-verklaringen, is zoals hoger reeds werd opgemerkt onvoldoende om de inconsistentie te herstellen of te vergoelijken.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden opgemerkt als volgt:

“Bovendien blijkt uit de neergelegde media-artikels dat de secretaris-generaal van de Arbeidersvakbond van de Nationale Staalindustrie (Sidernac), Alejandro Álvarez, geïnterviewd werd door de krant. Gevraagd wie Alvarez is zegt u dat hij een lid van de vakbond is (CGVS, p. 17). U weet vreemd genoeg echter niet van welke vakbond (CGVS, p. 17). U zegt zelfs dat u de namen van de vakbonden niet kent (CGVS, p. 17). Dit zou u niet interesseren (CGVS, p. 17). Dat u betrokken zou zijn bij de organisatie van deze protestactie en verantwoordelijk zou zijn voor de vereniging tussen de studenten en de werknemers maar de namen van de vakbonden niet kent, doet verder twifelen aan uw betrokkenheid bij deze specifieke protestacties en uw rol als “vereniger” van de studenten en de werknemers in het algemeen. Dit is des te opmerkelijker daar u krantenartikels neerlegt om uw relaas te staven waarin wel verschillende vakbonden vermeld staan.”

Verzoeker merkt in het verzoekschrift op dat hij wel degelijk alle vakbonden kent, maar niet wie waar de leider van was. De Raad stelt echter vast dat, wanneer verzoeker gevraagd wordt van welke vakbond Alejandro Álvarez lid is, hij wel degelijk antwoordt als volgt: *“(…) ik ken de namen niet van de syndicaten, dat interesseert me weinig (...)”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 17). Dat verzoeker zich niet zou interesseren in de vakbonden terwijl hij verantwoordelijk zou zijn geweest voor de vereniging tussen de studenten en de werknemers, doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen als zou hij een brug hebben geslagen tussen de studenten en de werknemers en bijgevolg aan zijn aangemeten politiek profiel.

Verzoeker benadrukt voorts dat van hem redelijkerwijze niet kan worden verwacht dat hij alle namen van de organisatoren en deelnemers van de protesten kan geven. De Raad merkt evenwel op dat de vaststelling dat verzoeker, die nochtans verklaart dat hij mede initiatiefnemer was van de acties op 18 en 28 september 2018, geen concrete verklaringen kan afleggen over de andere personen die deze protestacties hebben opgezet wel degelijk afbreuk doet aan zijn verklaringen.

Tot slot merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dit verband nog terecht op als volgt:

“U wordt vervolgens nog erop gewezen dat uit uw verklaringen blijkt dat u slechts meeliep in protestacties en slogans riep en u wordt gevraagd uit leggen waarom de autoriteiten u als een politiek leider zouden zien. U zegt hierop dat voordien enkel de werknemers protesteerden en omdat de autoriteiten in u plots een jongeman zagen protesteren, identificeerden ze u meteen als leider (CGVS, p. 17). Echter, gezien uit uw verklaringen blijkt dat studenten reeds sinds 2013 de straat op komen, houdt dit weinig steek (CGVS, p. 10 en 11). U wordt er dan op gewezen dat u nergens met naam vermeld staat en dat het dan moeilijk is om als leider gezien te worden – zowel voor de autoriteiten als voor de studenten zelf – waarop u zegt dat uw naam links op uw t-shirt geschreven stond (CGVS, p. 18). Dergelijke verklaringen kunnen niet overtuigen.”

Verzoeker voert in het verzoekschrift geen concreet verweer tegen deze vaststellingen en overwegingen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Ter zitting van 14 januari 2021 toont verzoeker het hemd/t-shirt dat hij tijdens deze betogingen droeg en waarmee hij op enkele foto's staat en benadrukt nog eens dat zijn naam erop staat. In dit verband wordt opgemerkt dat uit deze foto's bij krantenartikelen (administratief dossier, stuk 6, map met documenten, stukken 3 en 4) blijkt dat zijn naam niet leesbaar is op de foto's, zodat verzoeker niet kan voorhouden door deze foto's met naam en toenaam gekend te zijn bij de Venezolaanse autoriteiten. In het dossier bevinden zich verder nog eigen foto's van verzoeker van deze manifestaties (*ibidem*, stukken 5 en 6) maar verzoeker toont niet aan dat deze foto's in de pers zouden zijn verschenen, zodat dit geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen.

Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er dan ook niet in om zijn voorgehouden politieke profiel als leider van anti-regimeprotesten aannemelijk te maken.

Verder slaagt verzoeker er evenmin in om de door hem aangehaalde problemen met de Venezolaanse autoriteiten aannemelijk te maken. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing pertinent opgemerkt dat (1) verzoeker geen informatie kan geven over wie er precies gearresteerd werd en wie er samen met hem op de door verzoeker gekende “zwarte lijst” stond, (2) verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over wanneer de autoriteiten bij hem thuis kwamen om hem te zoeken en (3) de vaststelling dat verzoeker legaal met zijn eigen paspoort het land heeft kunnen verlaten verder afbreuk doet aan zijn voorgehouden vrees voor de autoriteiten en zijn verklaring als zouden personen die gezocht worden door de Venezolaanse veiligheidsdiensten in alle luchthavens, behalve die van Caracas, zonder problemen legaal het land kunnen verlaten, niet aannemelijk is.

Verzoeker erkent dat hij de mensen op de zwarte lijst niet kent en dat het zijn moeder was die de lijst heeft gezien toen ze het huis binnenvielen op zoek naar hem. Verzoekers verregaande desinteresse in dit verband is naar het oordeel van de Raad onverenigbaar met de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging en doet verder afbreuk aan de oprechtheid van zijn vluchtrelaas. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om informatie te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Dit klemt des te meer daar verzoeker zelf aangeeft dat hij nog regelmatig in contact staat met zijn moeder (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6).

In zoverre verzoeker in dit verband opmerkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem verkeerd heeft begrepen, dat de autoriteiten een eerste keer binnen vielen toen hij nog in het land was, nadien bij het huis bleven rondhangen en dit tot zelfs anderhalve maand nadat hij uit Venezuela was vertrokken, dient te worden vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud wel degelijk inconsistente verklaringen aflegt over de keer/keren waarbij de autoriteiten hem thuis zouden zijn komen zoeken. Verzoeker verklaart in eerste instantie dat ze hem één keer, drie weken na zijn vertrek uit Venezuela zijn komen zoeken (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7). Gevraagd of ze hem nadien nog een keer zijn komen zoeken, antwoordt hij ontkennend en stelt hij dat het bij die ene keer is gebeven. Hij geeft daarbij ook nogmaals uitdrukkelijk aan dat hij Venezuela toen al had verlaten (*ibid.*). Wanneer hij nogmaals bevrraagd wordt over hoelang hij reeds vertrokken was vooraleer de autoriteiten hem kwamen zoeken, geeft verzoeker plots aan dat zij hem zochten in de maand dat hij ondergedoken leefde, meer bepaald op 1 oktober 2018 (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7-8). Hiermee geconfronteerd en verder doorgevraagd, stelt verzoeker zijn verklaringen bij en geeft hij aan dat ze een eerste keer kwamen toen hij ondergedoken leefde en dat ze vervolgens patrouilleerden bij het huis (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8). Door in het verzoekschrift opnieuw te volharden in één versie van de tegenstrijdige verklaringen en het bijgevolg ontkennen van andere afgelegde verklaringen, slaagt verzoeker er allerminst in deze vastgestelde tegenstrijdigheden te

herstellen. Waar verzoeker te dezen nog beargumenteert dat zijn broer en moeder ook bedreigd en gezocht werden en zij genoodzaakt waren om het land te verlaten en in België asiel aan te vragen, waartoe hij verwijst naar hun bijlages 26 (verzoekschrift, stukken 3-4), dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zelf aangeeft dat zijn moeder is meegereisd om te zien dat alles goed zou verlopen en daarna is teruggereisd (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 30), hetgeen zijn beweringen als zou zij omwille van zijn problemen moeten vluchten danig ondermijnt. Over zijn broer verklaarde hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat deze zich sinds een maand in Brazilië bevond omwille van een werkvoorstel (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). Daargelaten de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen en bijgevolg evenmin aan de problemen die zijn familieleden hierdoor zouden kennen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker, behoudens zijn inconsistente verklaringen over het feit dat de autoriteiten hem kwamen zoeken bij hem thuis, hun respectievelijke (psycho-)medische problemen en de algemene socio-economische moeilijkheden in Venezuela (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6), geen melding maakt van enige problemen die zijn ouders, laat staan zijn broer zouden hebben gekend omwille van zijn voorgehouden politieke profiel. De Raad benadrukt voorts dat de bijlages 26 enkel kunnen aantonen dat verzoekers moeder en broer op 12 december 2019 België zijn binnengekomen en hier op 17 december 2019 een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. Een verzoek om internationale bescherming vindt evenwel op individuele basis plaats en daarbij wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door de verzoeker om internationale bescherming afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Bijgevolg kan uit het enkele feit dat verzoekers broer en moeder een verzoek om internationale bescherming indienden, geenszins blijken dat verzoeker internationale bescherming behoeft. Ter zitting deelt de vertegenwoordiger van de verwerende partij mee dat deze verzoeken intussen geweigerd werden.

Daarnaast overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog op goede gronden als volgt:

“Wat betreft uw verklaring dat u regelmatig meeliep met betogingen sinds 2013 (CGVS, p. 10 en 11), dient te worden opgemerkt dat in bovenstaande reeds werd vastgesteld dat uw verklaringen aangaande uw politiek activisme niet geloofwaardig zijn. U legt tevens geen enkel bewijs neer van uw politieke activiteiten van 2013 tot september 2018. Hoe dan ook kan u met de loutere bewering te hebben meegelopen met betogingen sinds 2013 een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade niet aantonen. U was niet persoonlijk betrokken bij het opzetten van een van die protesten (CGVS, p. 11). U beweert wel voedsel, water en gasmaskers te hebben meegenomen naar een betoging. Voorts bleef uw rol beperkt tot meelopen (CGVS, p. 11 en 12). U was geen lid van een studentenbeweging (CGVS, p. 20).

(...)

U verklaart bovendien geen problemen te hebben gehad met de autoriteiten vòòr de protestactie van 18 september 2018 (CGVS, p. 12). U werd een keer achtervolgd tijdens een protest in 2017 maar u kon ontkomen en aangezien u een masker op had en niet gekend was in die buurt konden ze niet weten wie u was (CGVS, p. 21). De problemen met de autoriteiten in 2018 die u aanhaalt zijn voorts niet geloofwaardig. U kan niet aannemelijk maken dat u reeds voor uw vertrek onder de negatieve aandacht kwam van de Venezolaanse autoriteiten als gevolg van uw beweerde deelname aan betogingen in uw land. Evenmin kan u aantonen dat u bij terugkeer naar Venezuela gevisieerd zou worden door de autoriteiten. Het loutere feit dat u afgebeeld staat in een lokale krant betekent geenszins dat u bij terugkeer zou worden gevisieerd door de Venezolaanse autoriteiten, temeer daar u niet kon aantonen in die periode zelf reeds problemen te hebben gekend met de autoriteiten hierdoor. Gezien nergens uit uw dossier of uw online profiel blijkt dat u sindsdien nog betrokken bent geweest bij politieke activiteiten, en gezien uw ongeloofwaardige verklaringen aangaande uw problemen met de autoriteiten, kan u op basis van een loutere foto in een krant uit 2018 niet aantonen dat u reeds bij de autoriteiten gekend staat als politiek activist en gevisieerd zal worden bij terugkeer naar Venezuela.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deelname aan demonstraties niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw deelname aan protestacties.”

Zelfs indien aangenomen wordt dat verzoeker in Venezuela heeft deelgenomen aan anti-regeringsbetogingen, dan nog maakt hij, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk dat hij omwille van dit enkele gegeven een gegronde vrees voor vervolging heeft bij terugkeer naar Venezuela. Het is de Raad niet duidelijk op welk rapport van UNHCR verzoeker zich beroept om te stellen dat het deelnemen aan betogingen volstaat om door de Venezolaanse autoriteiten als opposant te worden gezien en te worden vervolgd. In zoverre verzoeker doelt op de *Guidance Note* van UNHCR van 21 mei 2019, waarnaar verwezen wordt in de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019, dient te worden vastgesteld dat nergens in dit document kan worden gelezen dat een deelname aan betogingen *ipso facto* aanleiding geeft tot vervolging door de Venezolaanse autoriteiten. Zoals hoger wordt uiteengezet, en door verzoeker niet wordt weerlegd, maakt hij niet aannemelijk dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond.

2.3.4.3.3. Voor het overige herhaalt verzoeker in wezen louter een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, volhardt hij in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, uit hij blote beweringen, bekritiseert hij en spreekt hij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen en minimaliseert hij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen, zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.4.4. De documenten die door verzoeker werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande elementen. Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die hier niet onmiddellijk ter discussie staan. Wat betreft de brieven van uw advocaten – de collega’s van uw moeder – de klachten bij het openbaar ministerie en de brief van de studentenvereniging MEPCU dient gezegd dat deze op zich de geloofwaardigheid van uw problemen met de autoriteiten of uw voorgehouden politieke profiel niet kunnen herstellen (CGVS, p. 15). Documenten dienen immers louter ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval is. Het foldertje van de Movimiento Libertador en foto’s van betogingen kunnen op zich vanzelfsprekend evenmin de geloofwaardigheid van uw profiel als gekend politiek leider staven. Wat betreft de foto’s waar u op staat met rode plekken op uw bovenlichaam dient gezegd dat ook deze weinig concreet bewijs toevoegen. Immers, aan privé-foto’s kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. U legt tevens geen medische attesten neer die uiteenzetten wat er precies te zien is op de foto’s en die een uitspraak doen over de eventuele oorzaak van deze rode plekken. Op basis van de foto’s kan enkel geconcludeerd worden dat er rode plekken zichtbaar zijn op uw lichaam. Dit geldt bezwaarlijk als bewijs van uw problemen met de colectivo’s of de Venezolaanse autoriteiten.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Wat betreft het aan het verzoekschrift gevoegde medisch attest (verzoekschrift, stuk 5), moet worden vastgesteld dat het attest niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Dit stuk kan derhalve niet in overweging worden genomen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het stuk dateert van 21 september 2018 en het niet duidelijk is waarom verzoeker dit niet eerder voorlegde, terwijl van een verzoeker om internationale bescherming nochtans redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij alle documenten zo spoedig mogelijk voorlegt. Bovendien doet, zo uit het medisch attest al zou blijken dat verzoeker verwondingen heeft opgelopen door een confrontatie met mannen op een motorfiets, een arts vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Het attest kan bijgevolg hoe dan ook geen bewijs vormen van verzoekers beweerde confrontatie.

Aangaande de bijlagen 26 van verzoekers moeder en broer (verzoekschrift, stukken 3-4), kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd uiteengezet.

2.3.4.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijke risico loopt in Venezuela.

2.3.5.2. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, §§ 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

2.3.5.2.1. Voor zover verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger

gedane vaststellingen en het gegeven dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te staan in geval van terugkeer.

2.3.5.2.2. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij afkomstig is uit en tot aan zijn vertrek heeft verbleven in de deelstaat Bolívar, behoudens de periode dat hij in het buitenland heeft gestudeerd (administratief dossier, 'vragenlijst DVZ', vragen 5 en 10 en notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3). Uit de landeninformatie blijkt dat de deelstaat Bolívar een grotere aanwezigheid kent van irreguliere gewapende groeperingen, zoals criminele groeperingen en guerrilla's. Hierdoor is er in deze deelstaat dan ook een hogere prevalentie van crimineel geweld. Zo was er in 2019 sprake van 896 gewelddadige sterfgevallen op een inwonersaantal van 1.413.115 personen, waarbij deze overlijdens voor 41,78 % werden veroorzaakt door criminele feiten zonder opgehelderd motief, voor 19,34 % door huurmoorden, voor 14,31 % door gewelddadige overvallen, voor 10,44 % door afrekeningen, voor 4,84 % door gewapende confrontaties, voor 2,71 % door gendergeweld en voor 1,74 % door sociale protesten. De belangrijkste criminele groeperingen in de deelstaat Bolívar maken de *sindicatos* uit die gerund worden door de zogenaamde *pranes*. Hoewel zij initieel door de lokale autoriteiten werden bewapend en ingezet om onder andere de mijnen te bewaken, werden zij meer financieel onafhankelijk en konden ze zich territoriaal uitbreiden en hun eigen wapens kopen. Hierdoor werden ze ook veel moeilijker te controleren door de lokale autoriteiten. Daarnaast is er een toenemende mate van aanwezigheid van de guerrillagroepen uit Colombia, die zich verder uitbreiden in de deelstaat Bolívar (COI Focus, "Venezuela. Situatieschets" van 15 mei 2020, p. 31-32).

Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in de deelstaat Bolívar voornamelijk gelieerd is aan de controle over de mijnen, waarbij de georganiseerde misdaad, guerrillagroepen en politie- en strijdkrachten strijden voor de controle van de minerale rijkdom (EASO, "Country of Origin Information Report. Venezuela. Country Focus" van augustus 2020, p. 89 en COI Focus, "Venezuela. Situatieschets" van 15 mei 2020, p. 30). De controle van de *sindicatos* over de lokale bevolking is groot. Deze groeperingen beheersen een breed portfolio van illegale activiteiten, waaronder afpersing, witwassen van geld en drugshandel én leggen hun eigen strikte regels op aan de gemeenschappen waarin ze actief zijn. Anderzijds hebben guerrillastrijders inwoners van de dorpen benaderd en "bescherming" aangeboden tegen de *sindicatos*. De criminele groeperingen hebben ook een grote controle over de mijnwerkers. Het zijn de gewapende groeperingen die de effectieve controle hebben over de mijnen en de informele nederzettingen van werkers die hierrond ontstaan. Meer algemeen zou de drugshandel, de gewapende confrontaties tussen staatstroepen en gewapende groepen, de afpersing en illegale goudwinning Zuid-Venezuela, waaronder de deelstaat Bolívar, hebben getransformeerd tot een regio waar burgers in een parallelle staat leven die wordt geregeerd door georganiseerde misdaad (COI Focus, "Venezuela. Situatieschets" van 15 mei 2020, p. 30-31). Het uitoefenen van controle over de mijnen geeft aanleiding tot schietpartijen tussen leden van Venezolaanse strijdkrachten en de *sindicatos*, of tussen *sindicatos* en de Colombiaanse guerrillagroepen. Hierbij vallen vaak meerdere slachtoffers, waaronder ook vrouwen en kinderen. De vele clashes tussen de criminele en guerrillagroeperingen onderling zorgen ook voor slachtoffers onder de mijnwerkers. Een incident op 15 oktober 2019 betrof minstens 16 vermisten en 6 gewonden in de Los-Candados-mijn tijdens een confrontatie tussen een *sindicato* en de ELN (Ejército de Liberación Nacional), bij een schietpartij op 22 november 2019 werden acht personen gedood op het grondgebied van één van de mijngebieden in de Orinoco-mijnbouwboog. Daarenboven blijkt dat de protestacties van de inheemse bevolking tegen deze bezetting van hun grondgebied in het kader van de ontmining in *Arco Minero del Orinoco* op excessieve wijze en met buitensporig geweld werden ontmoet door zowel overheidsagenten als criminele, gewapende groeperingen. Tussen 22 en 28 februari 2019 werden daarbij 7 personen (waaronder 4 leden van de inheemse bevolking) vermoord, 57 personen (waarvan 22 inheemse) raakten gewond en 62 personen (waarvan 23 inheemse) werden arbitrair vastgehouden. Naast de illegale mijnbouw worden deze criminele groeperingen ook aangetrokken door de regio omwille van het feit dat het makkelijk is de jongeren uit de arme en achtergestelde gebieden te rekruteren (EASO, "Country of Origin Information Report. Venezuela. Country Focus" van augustus 2020, p. 64 en 99-101 en COI Focus, "Venezuela. Situatieschets" van 15 mei 2020, p. 32 -33).

Uit wat voorafgaat, kan worden besloten dat de situatie in Bolívar problematisch en ernstig is. Evenwel is het crimineel geweld in de deelstaat Bolívar voornamelijk doelgericht, waarbij het voornamelijk betrekking heeft op de illegale mijnontginning in deze regio. Een loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in de deelstaat Bolívar volstaat dan ook niet om een reëel risico aannemelijk te maken. Een individuele beoordeling in het licht van de veiligheidssituatie in Bolívar dringt zich vervolgens op, waarbij het aan verzoeker is om een reëel risico op crimineel geweld te individualiseren en te concretiseren.

De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift geen informatie wordt bijgebracht over de situatie in Bolívar, noch elementen worden aangebracht waaruit kan blijken dat verzoeker in het verleden zou zijn gevisieerd door het crimineel geweld of door de guerrillagroepen en politie- en strijdkrachten in Bolívar of in het geval van terugkeer naar Bolívar hieraan zal worden blootgesteld. Verzoeker maakt ook doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk in het vizier te zijn gekomen van gewapende groeperingen in de deelstaat Bolívar (zie ook *supra*). Er is evenmin enige andere concrete indicatie dat hij in het oog wordt gehouden. Verder worden ook geen elementen aangebracht waaruit kan blijken dat hij een specifieke kwetsbaarheid heeft waardoor hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van het crimineel geweld in Bolívar. Ook wordt niet aangetoond dat hij tot een specifieke groep behoort die systematisch aan onmenselijke of vernederende behandeling wordt onderworpen in Bolívar. Zo is verzoeker immers geen mijnwerker, maar is hij daarentegen afgestudeerd als industrieel ingenieur en liep hij in deze context stage in een bedrijf V. Gelet op de individuele omstandigheden van verzoeker blijken er geen concrete en ernstige indicaties dat hij in de deelstaat Bolívar een verhoogd risico zou lopen op onmenselijke of vernederende behandeling door criminele bendes of gewapende groeperingen.

De loutere verwijzing in het verzoekschrift naar een aantal persartikels uit 2019 waarin wordt bericht over het geweld in Venezuela in het algemeen, maar waarin niet wordt ingegaan op de situatie in Bolívar en zonder dit te betrekken op de individuele situatie van verzoeker, volstaat niet om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aan te tonen in hoofde van verzoeker.

2.3.5.2.3. Verzoeker poogt verder ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen door te wijzen op de schrijnende en mensonterende situatie in Venezuela en het feit dat de overheid er niet in slaagt om de broodnodige basisnoden te lenigen en verwijst daarbij naar een rapport van de High Commissioner for Human Rights van juni 2018 en de UNHCR "*Guidance Note*" van mei 2019.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat "*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

- a) de Staat;
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;
- c) niet-overheidsactoren (...)"(eigen onderlijnen).

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Verzoeker toont immers, door de verwijzingen naar algemene rapporten en artikels die geen betrekking hebben op zijn persoon, niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest *“Elgafaji”* waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de landeninformatie blijkt dat Venezuela reeds geruime tijd wordt geconfronteerd met een enorme politieke, economische en sociale crisis en geldt als één van de gewelddadigste landen in de wereld. Zo bleef Venezuela ook in 2019 één van de landen met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. Cijfers gepubliceerd door Observatoria Venezolano de Violencia (OVV) stellen dat in 2019 minstens 16.506 sterfgevallen door geweld werden geteld, hetzij een percentage van 60,3 per 100.000 inwoners. Het OVV registreert drie soorten van gewelddadige overlijdens, namelijk overlijdens als gevolg van crimineel geweld (6.588 in 2019), overlijdens als gevolg van politieel geweld (5.286 in 2019) en gewelddadige overlijdens die nog in onderzoek zijn (4.632 in 2019) (COI Focus, p. 16-17).

Het geweld in Venezuela is wijdverspreid en de oorzaken ervan zijn veelzijdig en complex. Uit de landeninformatie volgt tevens dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Venezuela regionaal erg verschillend zijn.

Het geweld in Venezuela wordt enerzijds gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de *colectivos* die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Zo wordt het geweld tijdens betogingen en protesten veroorzaakt door de

buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de “COI Focus – Venezuela Situatieschets” van 15 mei 2020 blijkt dat door de aanhoudende politieke crisis de staatsinstellingen veel macht verloren hebben en door het ontbreken van een onpartijdig en functioneel rechtssysteem gewapende groeperingen het ontstane vacuüm hebben ingevuld, die in een aantal staten in Venezuela hebben geleid tot confrontaties tussen rivaliserende groeperingen of tussen gewapende groeperingen en de Staat. Dit heeft volgens de beschikbare informatie tot gevolg dat de deelstaten Zulia, Tachira, Apure, Amazonas en Bolívar niet alleen geconfronteerd worden met een hogere mate van crimineel geweld maar, door de aanwezigheid van onder meer Colombiaanse paramilitaire groeperingen, ook met een gewapend conflict. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveld-organisaties bijgehouden en gedocumenteerd (COI Focus “Venezuela. Situatieschets”, 15 mei 2020, p. 26-34; EASO “Venezuela Country Focus”, augustus 2020, p. 20-21, 76-94).

De Raad stelt vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn en tot aan zijn vertrek uit Venezuela te hebben verbleven in Puerto Ordaz in de deelstaat Bolívar.

De deelstaat Bolívar geldt als één van de meest gewelddadige staten van Venezuela.

Uit de COI Focus “Venezuela Situatieschets” van 15 mei 2020 blijkt dat in de zes grensstaten Bolívar, Táchira, Falcón, Zulia, Apure en Amazonas in 2019 samen 1.850 gewelddadige overlijdens, 104 verdwijningen en ontvoeringen en 484 gewapende confrontaties plaats vonden (COI Focus, p. 20).

Voor wat betreft Zuid-Venezuela specifiek, waartoe de deelstaat Bolívar behoort, hebben volgens InSight Crime drugshandel, gewapende confrontaties tussen staatstroepen en gewapende groepen, afpersing en illegale goudwinning deze regio getransformeerd tot een regio waar burgers in een parallelle staat leven die wordt geregeerd door georganiseerde misdaad (COI Focus, p. 31).

Het geweld in de deelstaat Bolívar is gelieerd aan de controle over de mijnen en illegale mijnontginning, waarbij de georganiseerde misdaad, guerrillagroepen en politie- en strijdkrachten strijden voor de controle van de minerale rijkdom (COI Focus, p. 30). In de staat Bolívar zijn de belangrijkste criminele groeperingen de sindicatos. De controle van de sindicatos over de lokale bevolking en de mijnwerkers is groot.

Naast de illegale mijnbouw worden deze criminele groeperingen ook aangetrokken door de regio omwille van het feit dat het makkelijk is de jongeren uit de arme en achtergestelde gebieden te rekruteren (COI Focus, p. 32 -33).

In Bolívar zelf werden er voor 2019 869 gewelddadige sterfgevallen geteld waarvan 532 moorden en 337 overlijdens tijdens gewapende confrontaties of buitengerechtelijke executies (COI Focus, p. 31). De gewelddadige overlijdens in Bolívar werden voor 41,78 % veroorzaakt door criminele feiten zonder opgehelderd motief, 19,34 % door huurmoorden, 14,31 % door gewelddadige overvallen, 10,44 % door afrekeningen, 4,84 % door gewapende confrontaties, 2,71 % door gendergeweld en 1,74 % door sociale protesten.

Hieruit blijkt dat het aanwezige geweld in de deelstaat Bolívar grotendeels wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit en doelgericht van aard is. Zulk geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast blijkt dat de deelstaat Bolívar een grotere aanwezigheid kent van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen, alsook dat deze deelstaat regelmatig te maken heeft met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De controle over de illegale ontginning van mijnen en de minerale rijkdom, is daarbij de inzet. In deze deelstaat is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten.

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Wat betreft de overlijdens die vallen tijdens gewapende confrontaties, maken de voormelde cijfers geen onderscheid tussen de strijdende partijen en gewone burgers, maar er wordt niet ontkend dat het geweld een invloed heeft op het dagelijkse leven in de deelstaat Bolívar. Zo zorgen de vele clashes tussen de criminele en guerrillagroeperingen onderling voor slachtoffers onder de mijnwerkers hoewel hierover geen concrete cijfergegevens bestaan. Het uitoefenen van controle over de mijnen geeft ook aanleiding tot schietpartijen tussen leden van Venezolaanse strijdkrachten en de *sindicatos*, of tussen *sindicatos* en de Colombiaanse guerrillagroepen. Hierbij vallen vaak meerdere slachtoffers, waaronder ook vrouwen en kinderen, waarover evenmin concrete cijfergegevens bestaan. Een incident op 15 oktober 2019 betrof minstens 16 vermisten en 6 gewonden in de Los-Candados-mijn tijdens een confrontatie tussen een *sindicato* en de ELN (Ejército de Liberación Nacional), bij een schietpartij op 22 november 2019 werden acht personen gedood op het grondgebied van één van de mijngebieden in de Orinoco-mijnbouwboog.

Ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, kan uit de landeninformatie evenwel niet blijken dat tijdens deze gewapende confrontaties tussen de gewapende groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse Staat, strijdmethoden of tactieken worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. Daarnaast zijn er geen concrete cijfers over burgerslachtoffers die tijdens deze gewapende confrontaties vallen. Er kan alles samengenomen dan ook worden aangenomen dat het aantal doden tijdens deze gewapende confrontaties voornamelijk valt bij de strijdende partijen en in minder mate onder niet-strijdende burgers. Nergens uit de landeninformatie die door beide partijen wordt aangebracht blijkt immers dat het geweld dat in het kader van het gewapend conflict in de deelstaat Bolívar wordt gebruikt, resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Uit de landeninformatie blijkt evenmin dat er sprake is van ontheemding als gevolg van dit geweld.

De Raad besluit dat, rekening houdend met de aard en de schaal ervan, het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in de deelstaat Bolívar niet van die aard is dat het als willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd. In het verzoekschrift worden evenmin elementen aangehaald die zouden kunnen staven dat het gewapend conflict in Bolívar wordt gekenmerkt door willekeurig geweld. Immers, met het betoog dat het geweld in Venezuela niet genegeerd kan worden, de argumentatie dat de situatie er compleet uit de hand is gelopen, het verwijzen naar en bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het citeren uit rapporten en krantenartikelen, toont verzoeker niet aan dat er in de deelstaat Bolívar actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De informatie die door verzoeker wordt aangehaald ligt, daargelaten de vaststelling dat deze eerder betrekking heeft op de situatie in Venezuela in het algemeen en grotendeels minder actueel is, in lijn met de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in de deelstaat Bolívar is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat in de "Guidance Note" van het UNHCR van mei 2019, waarnaar verzoeker verwijst in het verzoekschrift, weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen en dat personen uit Venezuela kunnen in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming indien er substantiële gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zoals hierboven vastgesteld, toont verzoeker dit niet aan.

2.3.5.4. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET